

[Jørgen Estrup]

røde farve. Som bekendt er fast food ikke nødvendigvis sund, og ketchup kan man i hvert fald ikke leve af alene. Den ret, som vi nu har sat på bordet, rummer vel nok lovlig lidt, når det vedrører den opsparings- og indkomstpolitiske kødsovs; til gengæld kan man så sige, at der er lidt for mange tomme finanspolitiske kalorier i den.

Jeg tror, man må konstatere, at ligesom med den finere madlavning er det altså også svært at lave trepartsdrøftelser og aftaler med arbejdsmarkedets parter; det tager nogen tid. Det, som tiden vil vise, er, om vi her har sat en udvikling i gang, som virkelig kan forbedre vores konkurrenceevne og specielt holde omkostningsudviklingen nede. Det er det, som vil blive det afgørende i årene fremover op til midtvejsforhandlingerne, og man kan håbe, at parternes ord om, at lønudviklingen og omkostningsudviklingen skal holdes i underkanten af udlændets, faktisk kan efterleves i praksis.

Det er naturligvis ikke tilfredsstillende, at betalingsbalancen ikke er blevet styrket, men vi har undgået den værste nedtur, og jeg tror, man må konstatere, at det, der er lagt op til omkring en pensionsløsning og dermed en vægt på opsparelementet i den økonomiske politik, virkelig peger fremover; det giver muligheder for en langt bedre økonomisk udvikling end den, vi har set hidtil.

Det, som man til gengæld må føje til, er, at opsparende alene gør det jo ikke. Vi har brug for en kombination af opsparende og investering, og derfor er det også oplagt, at den bedste opsparende politik, man kan føre, er den, der er knyttet til udviklingen i erhvervslivets indtjenings- og til den afsætning, som foregår.

Derfor er det stadig lige aktuelt at pege på, at en opsparende politik ikke blot bør rumme en pensionsordning, den bør også rumme en obligatorisk overskudsdelingsordning med medbestemmelse, sådan som det er foreslået bl.a. fra radikal side. Det er det, som virkelig på lang sigt kan føre til en forbedring af vores økonomiske politik og vores konkurrenceevne og dermed en ny start på det, vi har sloget så længe med både i Folketinget og uden for Folketinget.

Jeg vil gerne til sidst pege på nogle enkeltområder, hvor man kan sige, at forslagene i hvert fald må underkastes en grundig udvalgsbehandling, og hvor vi finder, at der i hvert fald er visse vanskeligheder.

Når man kigger på den måde, man har indrettet arbejdsgiverafgifterne på, har man nok ikke i tilstrækkelig grad haft blikket rettet mod de små virksomheders problemer, de virksomheder, som har få ansatte. Lettelser vil jo først og fremmest komme for virksomheder, der har mange ansatte, og jeg tror, at man i udvalgsarbejdet skal se, hvad man kan gøre for de mindre virksomheder, om eventuelt en hævelse af bundgrænsen var en mulighed.

Tilsvarende vil jeg også godt pege på, at i forbindelse med sygedagpengeordningen og ændringen fra de 5 uger til den ene uge opstår der jo, som vi kan læse højt og tydeligt i lovforslaget, mange administrative problemer for kommunerne. Det havde vel nok været interessant at få at vide, hvor mange sager det drejer sig om. Det tror jeg vi må have kigget lidt nærmere på under udvalgsarbejdet; det lyder i hvert fald ikke behageligt, det, som kommunerne nu skal igennem.

Både den administrative og den principielle del af forslaget om sygedagpenge må der ses nærmere på, og jeg synes også, at man i den forbindelse skal overveje, om man har behandlet de selvstændige på en rimelig og retfærdig måde. Ændringen her er jo først og fremmest en ændring for de almindelige virksomheder og arbejdsgivernes mulighed for at slippe for 4 uger, men for de selvstændige vil der fortsat være tale om, at man skal betale for 3 uger. Er den forskelsbehandling virkelig rimelig?

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Jeg ved ikke, om der er noget, jeg har misforstået i hr. Jørgen Estrups indlæg. Hr. Jørgen Estrup nævner, at dette her ikke får nogen virkning på betalingsbalancen, og at det sandsynligvis heller ikke får nogen virkning på beskæftigelsen. Det er forbehold, som jeg ikke rigtig forstår, for baggrunden for det, vi laver, er så afgjort en forbedring af betalingsbalancen, ikke i morgen, men på længere sigt.

Er hr. Jørgen Estrup ikke enig i, at beskæftigelse og produktion i det private erhvervsliv er det, der giver nogle dollars, at det er det, der giver noget, som vi kan eksportere og således få nogle midler hjem? Det er den politik, der ligger bag dette forslag. Er hr. Jørgen Estrup ikke også enig i, at når virksomhederne har mulighed for en større indtjening, investerer de, lige-